

Ütsil: Keel tulge minne jure nüüd.

Saul olli armas Jummalal
Ja väört sel keige kõrgemal,
Kui temma noor veel olli;
Ja töölis sedda funningale
Ja omma rahva üllemats,
Et rõõm sess keigil tulli.

Jehowa Waim ta peale sai:
Ja teisels innimejeko jäi
Ja täpis kui prohvedid;
Sejamma Waim tal önne tõi,
Et temma sõas mahha lõi
Wilitid, Amalekid.

Oh agga, oh üks aimus pat.
Se vähastas ni Jummalat,
Et se Waim temmasti lahkus;
Üks kurti waim, kes furwasta;
Ja furja pole lühutas,
Sel olli nüüd se wöimus.

Oh andke sedda funningast
Kes nenda wägga rumimalast
Jehowa heldust põlgas
Ja liujas tagga Tawetid,
Kel sünd ei elnud ühtigid,
Ja sedda Jummal kaitsis.

Üks röwel,
kes ei arwanud Jummalat taewas ollema,
ja temma pröwi katsuminne.

(Üks wannaaegne jut.)

Wöeral maal ühhe Würsti rifi eslaas üks kanger ühhes üssifus majas omma naese ja lastega waggaoste jummalakartusse ketge omma ello oea ja püidis omma kangu ammetiga omma naest ja lapsi teita; agga waesus ja nalg olli temma majas suur, sess et se kantu aminet palju ei maksnud. Üks kord tulleb temma majase üks uhke saks ja terretab sedda ja küsib: Kas sa, Willem, mind ei tunne? Gi tunne! — Minna ollen se Juhhan. — Eks sa mälleta, kui meie pojukessed ollime ja seal seks kohhas mängisime. Willem, ütleb: Gi minna wöi teid, auus saks, tunda. Juhhan ütleb: Agga ma nään, et sinna ni sures waesusse ellad; sinno laste näggö ja riided näitavad wälja, et sa wägga waene olled. Mis maten, fulla saks? Nüüd on waene aeg, mo tö ei maksa. — Juhhan ütleb: Mul on wägga halle meel so waesusse pääraast, ja et